

KÄK

1/2004

KÄK

Turun Yliopiston Savo-Karjalaisen
Osakunnan jäsenlehti
Perustettu 1930
ISSN 0786-0315

JULKAISIJA

Turun Yliopiston Savo-Karjalainen
Osakunta ry.
Rehtorinpellonkatu 4-6 B
20500 Turku
Puh. 02-232 8391
e-mail: sko@utu.fi
WWW: <http://org.utu.fi/tyyala/sko>

TOIMITUS

Päätoimittaja
Timo Raunio

Toimittajat
Susanna Byckling
Maija Kajanto
Tomi Metsälä
Henna Nykänen
Riikka Peltonen
Idastiina Räsänen

Art Director
Timo Raunio

Painosmäärä 150 kpl
Painopaikka
Digipaino, Turun yliopisto

Si- sä- lys

- 3 Pääkirjoitus
- 4 Esittelyssä SKO:n hallitus 2004
- 8 Kuhankuonon konkarit
- 12 Turun Torkkelin kiltta
- 14 Pääsetkö Annukka-tädin luokse Pohjois-Karjalaan?
- 17 Olutlampun ritarit
- 18 Nähtyä, kuultua, haistettua & maistettua
- 20 Karjalaisäetin kirje

Pää- kirjoitus

Taas on se aika, jolloin Käk saapuu osakuntalaisten iloksi. Kuten monesti aiemminkin, on myös tämän numeron tekeminen vaatinut oman aikansa. Vielä kun olisi muutama viikko kulunut enemmän, olisi etusivulle voitukin prääntätä komeasti 1/2005 nykyisen 1/2004:n sijasta.

Tai eipä silti, kyllähän monilla lehdillä onkin tapana julkaista tammi-kuun ensimmäinen numeronsa jo edellisen vuoden joulukuun puolella; puhumattakaan autoteollisuudesta, joka tuo seuraavan vuoden mallit esitelyyn jo edellisen vuoden syyskuussa.

Käk ei kuitenkaan edusta autoteollisuutta, vaan aivan muita arvoja. Itse asiassa tämä numero on hyvinkin luonnonläheinen, mistä kiitos lankeaa pitkälti SKO:n uudelle tarmokkaalle metsävastaavalle. Intoa ja tarmoa kyseiseltä taholta riittää niin runsaasti, että hän on saman tien lupautunut Käen seuraavaksi päätoimittajaksi vuoden 2005 alusta lähtien.

Näin ollen tämä nyt käsillä oleva numero jää allekirjoittaneen viimeiseksi, ainakin päätoimittajan ominaisuudessa. Taisipa olla jo aikakin, sillä alkuunhan meikäläisen piti olla vain ohimenevä tilapäisratkaisu, kun ketään muutakaan ei juuri silloin alkuvuonna 2001 sattunut olemaan tarjolla. Joten varo vaan, armas seuraajani: millaisissa merkeissä luulet viettäväsi joulukuun 2008? Ja lokakuun ja helmikuun ja maaliskuun ja jokaisen lauantain ja tiistain ja perjantain ja kaikki yön pimeät tunnit...

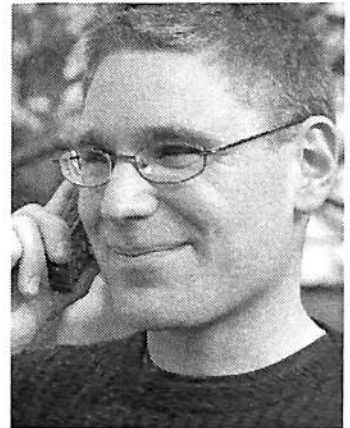
Timo Raunio

ESITTELYSSÄ SKO:N HALLITUS 2004

Käk esittelee jälleen osakunnan hallituksen. Jokaiselle hallituksen jäsenelle on esitetty muutamia kysymyksiä, ja vastauksista lukijat sitten pystynevät päättämään yhtä ja toista. Kysymykset ovat seuraavat:

1. Nimi, mitä teet hallituksessa ja muut tärkeät tiedot?
2. Miten päädyit SKO:hon?
3. Miksi sinun pitää olla hallituksessa?
4. Miten itäsuomalaisuutesi tulee esille?
5. Elämänfilosofiasi?
6. Jos olisit eläin, mikä kala tai lintu olisit? Ja miksi?
7. Villein osakuntamuistosi?

1. Nimeni on Jyrki Roine. Toimin I kuraattorina eli hallituksen puheenjohtajana. Ikää minulla on 25 vuotta ja olen kotoisin Etelä-Karjalasta, Taipalsaareltä. Opiskelen oikeustiedettä.
2. Olin opiskelujen alussa kuuntelemassa osakunnan infotilaisuutta ja päätin ottaa tarkemmin selvää SKO:sta. Liityin jäseneksi, ja sillä tiellä ollaan...
3. Hallituksessa olemalla on mahdollisuus vaikuttaa SKO:n toimintaan. Hallituksessa on mukavia ihmisiä, joiden kanssa on mukava järjestää tapahtumia SKO:n puitteissa. Hallitustyöskentely kehittää sosiaalisia taitoja ja organisointikykyä.
4. Karjalanpiirakoita täytyy saada vähintään kerran viikossa.
5. Kaikella on tarkoituksensa.
6. Olisin mieluummin lintu kuin kala. Joutsen olisi kiva olla, koska se on kaunis ja uljas lintu, joka osaa ottaa rennosti.
7. Liian villi lehteen painettavaksi.

1. Liisa Sivonen, taloudenhoitaja. Aidon möhköläisyyden peruspilari.
2. Edellinen taloudenhoitaja rekrytoi minut ratkiriemuisaan peli-iltaan. Nauroin illan aikana niin paljon että takaisin oli pakko päästä.
3. Hallitus ei voisi toimia ilman Suomen itäisimmän kunnan edustajaa. Lisäksi osaan pitää kukkaronnyörit tiukalla!
4. Jään harvoin sanatta ja pyrin näkemään elämän valoisan puolen. Vastustan henkeen ja vereen teollisia karjalanpiirakoita.
5. Möhköstä se pienikin maailmalle ponnistaa.
6. Kalakukko. Kuopiolaiset pitää huolen, ettei sukupuutto uhkaa.
7. Villein osakuntamuistosi? Se, että juhlien jälkeen jotkut leikkivät Kadonneen vaatteen -metsästäystä toimistolla.

1. Samuli Seppänen, arkeologian neljännen vuoden opiskelija, 25v. Sisäasiainsihteerin, kyykkämestari ja atk-vastaava.
2. Lähdin hakemaan erilaisia tuttavuuksia ensimmäisen opiskeluvuoden jälkeen. Osakunnan hallituksen jäsen Markko houkutteli minut (helposti) osakuntaan.
3. Mahdollistan osakunnan tietoteknisen kehityksen tietokoneilla ja niihin asennetuilla sovelluksilla, joista ei ole mitään käytännön hyötyä :)
4. Keskittyessäni intensiivisesti kielenkärkeni on ulkona suusta, kuten viipurilaisella mummollanikin.
5. Ken ei halua oppia uutta, on vanha.
6. Kuningaskalastaja. Värikäs, nopea ja hauska lintu.
7. Eräät SKO-Openin jatkot. Ja sen jatkojen jatkojen jatkojen jatkot.

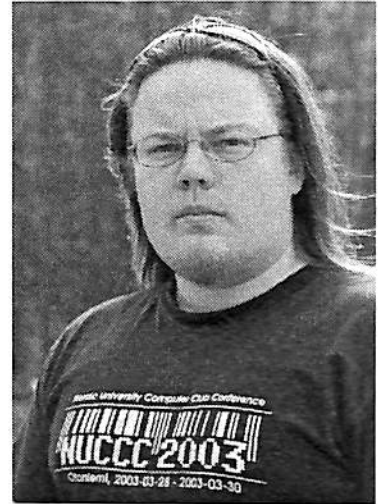
1. Maija Kajanto. Osakunnassa lähinnä hengailen, virallinen nimikkeeni on pääsihteeri. Olen siis eräänlainen papukaija – naputan käskystä (pöytäkirjoja). Lisäksi minusta taisi tänä keväänä tulla SKO:n virallinen metsävastaava.
2. Markko, perkele, vei minut joskus toimistolle ja toimiston energiansyöntisohva hoiti loput.
3. Pahuksen hyvä kysymys... Uutta sihteerä oli ilmeisesti vaikea saada koska tahtoivat minut vielä toiseksikin vuodeksi.
4. Sehän tässä onkin epäloogista. Olen paljasjalkainen hämeenlinnalainen eikä ole edes sukua Itä-Suomessa. Ehkä henkinen itäsuomalaisuus tulee esille siinä, että tulen toimeen SKO:n porukan kanssa.
5. Älä usko positiiviseen ajatteluun, ole rehellinen itsellesi vaikka se kuinka sattuisi.
6. Kissa. Viihdyn lämpimässä.
7. Olisiko ollut se, kun olimme osakuntaporukan kanssa pämpäpämässä kuohuviiniä Börsissä ja sen jälkeen jatkoilla osakunnan toimistolla. Siinä vaiheessa piti syödä Hese-ruokaa, mutta kyllä hampurilaiset jo hyppi silmissä sen alkoholimäärän jälkeen...

1. Susanna Byckling, emäntä, 23 v., naimisissa, unelmien pääaine yleinen kirjallisuustiede.
2. Kämpiksieni Idastiina liittyi Sko:hon ja minä liityin perässä. Tosin olen Joensuusta kotoisin.
3. Olen hallituksemme musta lammas...
4. Puhun paljon ja syljen einespiirakoille.
5. Life is hard and then you die. Jumalallisinta ihmisessä on hänen valinnanvapautensa.
6. Korppi. Nimityksen antoi kerran muinainen tuttu erään Shakespearen näytelmän mukaan.
7. Herääminen aamulla osakunnan toimistolla miehen vierellä... ;)

1. Aki Halonen, II Kuraattori, eli tuuraan tarvittaessa Jyrkiä Kuraattorin hommissa. Käytännössä olen koittanut pitää kaasua pohjassa ja ohjaksia hallussa Kyykkäliigan osalta. Kotoisin olen alun perin Pieksämäeltä ja Turkuun tulin opiskelemaan tietotekniikkaa (juu, teekkari) vietettyäni välissä antoisan vuoden nauttien kauniista luonnosta Karjalan prikaatissa.
2. Miten päädyit SKO:hon? Kierrätin aikoinaan nuorena tutorina vuosia sitten fuksejani pitkin osakuntia ja totesin, että täytynee liittyä mukaan toimintaan, kun kerrankin tuli vastaan ihmisiä jotka puhuivat suomea kuten suomea kuuluukin puhua.
3. No idea. Kertokaa jos keksitte.
4. Täkäläiset natiivit huomauttelevat aksentista aina kun olen käynyt sukulaisten luona kotona Savonmaalla. Lisäksi kieroudesta on joku maininnut, ja huumorintaju ei uppoa täkäläisiin.
5. Elämänfilosofiasi? En ole ensimmäisen neljännesvuosisatani aikana kummempaa elämänfilosofiaa tai mottoa sisimmästäni löytänyt. Ehkä toinen mokoma elämäkokemusta lisää, niin sitten voisi olla toivoa. Tulkaa kysymään jos sitten satutte minuun törmäämään. Lainatuista "screw the rules, play the game" kuulostaa hyvältä, mutta ei taida kuitenkaan ihan osua kohdalleen.
6. Varmaan valkohai. Niitä ei taida kukaan tulla häiritsemään turhan takia.
7. Olen (ainakin toistaiseksi) onnistunut missaamaan vuosijuhlat sun muut, joten villeimmät muistoni taitavat tulla kyykkäkentän puolelta. SKO Openissa ei ole vielä kertaakaan minun aikani ollut edes siedettävä keli, ja kaiken huipuksi tänä talvena pelipäivä sattui samalle päivälle vuosituhannen hurjimman lumimyrskyn kanssa. Olenpas minä ollut tylsä, pitää varmaan koittaa tehdä jotain jännää ensi talvena.

1. Nimi on Niina I. Toivanen, ikää 23 v. ja kotoisin Nilsiästä. Toimin SKO:n tiedotussihteerinä, eli pyrin infoamaan Osakunnan toiminnasta jäsenille ja ulkopuolisillekin. Tapahtumista pistän tietoa maililistalle ja Tylkkäriin, ja toivon että se tavoittaisi mahdollisimman monen. Ja opiskelufaktoistani voi sanoa semmoista, että meillä on kolmas vuosi oikiksessa.

2. Tuli kai jossain vaiheessa koti-ikävä Pohjois-Savoon ja oli kiva tutustua täällä Varsinais-Suomessakin itäsuomalaisiin tai sen henkisiin ihmisiin.

3. No ei kai mun mikään pakko olekaan olla, mutta kaipa minä outoine juttuineni tuon vähän vaihtelua ja ihmetyksen aihetta hämyiseen toimistotilaamme. Ja kyllähän tässä hallituksessa ollessa oppii kaikenlaista uutta SKO:n toiminnasta ja tutustuu ihmisiin, joihin muuten tuskin törmäisi.

4. Ensinnäkään en ainakaan puhu turkulaisittain, vaikka en nyt mitenkään erityisemmin savolaisittainkaan. Toiseksi välillä höpötellen juttuja, joissa ei ole mitään päätä eikä häntää, ja välillä sitten tykkään olla vaan rauhassa omissa oloissani. Eli kaiken kaikkiaan taidan luonteenpiirteiltäni olla hiukan erilainen kuin keskiverto-varsinaissuomalainen.

5. Oikeastaan niitä on aika monia. Riippuu haluatteko kuulla jonkun syvällisemmän vai humoristisemmän. Okei pistetään yks kuttakin. Vakavasti: Kunnioita itseäsi, kunnioita muita ihmisiä ja ole vastuussa kaikista toimistasi. Heitolla: Life is a bitch and then you die.

6. Mä voisin olla lintu tai kissa, mut jos kissa ois jahtaamassa lintua, niin sitten se kissa. Syy kissaan ja lintuun: Kissat on ihania, ja linnut saa lentää ja nähdä maisemia korkeelta.

7. Villistä en tiedä, mutta mieleen ovat jääneet pitkät keskustelut joskus päivystyksessä Amerikan ulkopoliitikasta ja Irakin sodasta. Sitten tapahtumana muistan, miten olin kerran jäätyä kyykän peulussa, kun pakkasta oli ihan sikana ja karttua vaan piti heitellä.

1. Nimeni on Sami Karjalainen, olen ulkopoliittisen osaston ylijohdaja (eli ulkoasiainsihteerin). Muuta tärkeää on se, että...no, eiköhän siinä tärkeimmät ollu.

2. Nimi velvoittaa. Jo ensimmäisellä käynnilläni toimistolla murjaisin vitsin, että "osakuntahan voisi muuttaa nimensä Sami-Karjalaiseksi osakunnaksi!" Muut melkein nauroivat.

3. No siksi, että jos minä en olisi siellä, niin siellähän olisi joku muu!

4. Saunan jälkeen syön vihdan, en vastaa.

5. Pessimisti yllättyy iloisesti. Ja jos ei, niin voi sanoa että "minähän sanoin".

6. Olisin tietysti Kuningaskalastaja. Se on siis lintu. Se on mestarilinen kalastaja, joka vaanii kaloja tappavan tehokkaasti, kuten minä. Se osaa myös käsitellä kalan yhtä hyvin kuin minä.

7. Kyllä se on SKO Open 2004 -kyykkäturnausta, johon sattui (taas) koko talven pahin lumimyrsky. Lunta tuli kuin Manulle illallisia.

Kuhankuonon konkarit

**Merkintöjä
matkanjärjestäjän
päiväkirjasta**

TEKSTI: MAIJA KAJANTO
KUVAT: TIMO RAUNIO

15.–16.5.2004 otettiin uusi askel osakuntien välisessä yhteistyössä, kun yksitoista Savo-Karjalaisen osakunnan ja Turun Pohjalaisen osakunnan jäsentä suuntasi vaellusretkelle Kuhankuonon retkeilyreitistölle. Seuraavassa matkan organisaattorigurun mietteitä ennen ja jälkeen reissun.

Osakuntien vaellusretki Kuhankuonolle. No, sellaisen järjestäminenhan on helppo nakki, vai mitä? Itse asiassa, kyllä se onkin helppoa. Käsittämättömän helppoa.

Metsäreissujen järjestäminen vaatii yleensä hyviä hermoja, vatsakapasiteettia, organisointikykyä ja valvomista. Se on verta, hikeä ja kyyneliä alusta loppuun. Parempi on aina varautua pahimpaan. Kun olet saanut jotakin järjestettyä, aina tulee muutoksia. Ja kun ne muutoksetkin on otettu huomioon, sittenkin tulee muutoksia. Lopputulos on aina sama: ihmiset ovat tyytymättömiä ja iskevät sinua puukolla selkään, teetpä mitä tahansa. Siksi onkin täysin käsittämätöntä ruveta järjestämään osakuntien metsäreissua, koska ei ole inhimillisesti mahdollista, että asiat sujuisivat näin helposti.

Kaikki alkaa SKO:n hallituksen kokouksesta. Laitan itse pääni silmukkaan ja kysyn, olisiko osakunnan hallituslaisilla kiinnostusta järjestää TPO:n kanssa yhteinen parin päivän metsäkeikka läheiseen kansallispuistoon, Kuhankuonolle. Varaudun hengessä siihen, että kiinnostusta ei löydy ja juttu kuivuu tähän. Yllätyksekseni osakunnalta löytyi kiinnostusta ja rahoitustakin alustavasti luvataan. Mitä ihmettä?

Hämmästykseni saa jatkoa kun käyn TPO:n puolella ja kahdeksan innostunutta ihmistä laittaa nimensä ilmoittautumislistaan. Käsittämätöntä porukkaa! Mikä näitä ihmisiä oikein vaijaa? Miksi kukaan haluaa metsään palelemaan, ainakaan minun johdollani?

Kevät etenee. Vietän aikaa sähköpostilla ja hakkaan kasaan ohjeita metsään lähtijöille. Kyselen autoja. Käyn varaamassa TYY:n tilauton ja stressaannun hinnasta. Pidän monologeja metsäkeikan yksityiskohdista hallituksen kokouksessa. Olen itsekkin jo ihan kypsähtänyt itseeni, mutta yhä vain viitisentoista ihmistä on halukkaita lähtemään metsää. Merkillistä! Eikö näitä innokkaita saa millään karistettua kanta-päiltään?

Neljä päivää ennen vaelluksen alkamista pidämme suunnittelupalaverin. Syöksyn sinne suoraan töistä duracellpatteripumaisessa tilassa ja jakelen kommentteja ja ohjeita kuin kenraali. Nyt sentään saadaan vähän niitä odotettuja vastoinkäymisiä; viikonlopuksi on luvattu kylmää ja sateista. No niin, iskeehän se ka-

tastrofi jota olen koko ajan odottanut.

Lauantaiaamuna herään ikkunasta tulvivaan auringonpaisteeseen. Kerrankin säätiedotus on ollut väärässä oikeaan aikaan. Nousen ylös, alan pakata kädet täristen viimeisiä tavaroita ja teen lähtöä osakunnalle. Kaikki lähtijät tulevat ajoissa paikalle. Muutama ihminen on tullut järkiinsä ja perunut, mutta edes kulujen jakamisesta ei synny minkäänlaista kiistaa. Varusteet ovat mitä sattuu Haltin ja Fjällrävenin Gore-Tex-tuotteista verkkareihin, lenkkareihin ja nahkatakkeihin, mutta kaikki näyttävät kuitenkin olevan innolla lähdössä.

Ajamme Turusta Elijärvenkulmalle, Yläneelle, josta on tarkoitus lähteä polulle. Ajomatkan aikana saan sentään kehitystä stressin siitä, että olen unohtanut ottaa kahvin mukaan. Toisaalta tämäkin paniikinalku vesittyy kun tajuan, että armas ykköskuraattorimme on ainoa, joka kaipaisi kahvia. Muut ovat käsittämättömän vähään tyytyväisiä. Lisäksi jokainen on noudattanut ohjeita matkatavaroiden suhteen. Saamme jopa pakattua yhteiset ruuat mukaan. Myös sen juuston, josta nopean laskutoimituksen mukaan riittäisi jokaiselle varttikilo syötävää. Mutta tärkeintähän on ettei kesken lopu...

Lähdemme liikkeelle Elijärveltä ja taivallamme hissukseen kohti lounaspaikkaa. Tunnelma on leppoisa, ihmiset juttelevat keskenään, rinkat narisevat. Minä ja TPO:n työt keskustelemme antaumuksella opinnoista, kesätöistä ja vaeltamisesta. Yllättävää, mutta kaikki tuntuivat viihtyvän. Ei ainakaan vielä minkäänlaista kitinää.

Lyhyen lounaspysähtymisen jälkeen jatkamme matkaa kohti Vesiraumanmäen laavua, jolla on tarkoitus yöpyä. Yritän pohtia illan ruokia. Tulikohan nyt kaikki varmasti mukaan? Pitävätkö pakkaukset kutinsa? Onko sinolia tarpeeksi? Mitä ihmettä teemme jos laavulla on muita ihmisiä? Vatsaani väentää. Mietintöjen keskellä onnistun sentään vähän nauttimaan metsän rauhasta. On aurinkoista mutta viileää. Pistelemme hiljakseen polkuja pitkin. Retken biologivahvistus hyppii jäniksen lailla kameransa kanssa pitkin mättäitä saadakseen kuvia. Huvinsa kullakin.

Saavumme laavulle. Epäilyistä huolimatta siellä ei ole venäläistä balalaikkaryhmää eikä ketään muutakaan. Ihmiset alkavat topata li-

sää vaatteita päälle ja arkeologivahvistuksemme alkaa kasata linkoa. Edelleen, huvinsa kullakin. Ei kuitenkaan pidä väheksyä lingon koovaa vaikutusta; puolen tunnin kuluttua koko porukka, allekirjoittanut mukaan luettuna, on kalliolla viskelemässä lingolla kiviä metsään. Aito suomalainen pusikko näyttää herättävän jokaisessa meissä pienen luolamiehen.

Parin tunnin kuluttua on aika suunnitella ruuanlaittoa. Trangiat pelaavat hyvin. Olen surrut ruuan riittämistä koko päivän, mutta täysin suotta. Kun kaikki ovat umpanneet sisäänsä makaronipataa niin että sitä tursuaa korvistaikin ulos, on ruokaa yhä vielä jäljellä lähes kattilallinen. Retken organisaattori hymyilee hiljaa sisäänpäin. Kokeellinen jälkiruoka saa yleistä suosiota. On syytäkin; sen esivalmistaminen vei minulta puolen iltapäivää.

Ilta alkaa hämärtyä. Yllättävää kyllä, laavulla vallitsee kohtalaisen tyytyväinen tunnelma.

Porukka istuskelee tulen ympärillä, paistaa makkaraa ja suklaabanaaneja ja jorisee niitä näitä. Loppujen lopuksi minä taidan olla se, joka on huonoimmin varustautunut; ilman kylmässä alan palella yhä enemmän. Päädyn lainaamaan vaatteita muilta retkeilijöiltä. Osakuntien välinen yhteistoiminta on totisesti saavuttanut huippunsa siinä vaiheessa, kun organisaattori saa lainata kalsareita naapuriosakunnasta.

Yö on kylmä, siitä ei pääse yhtään mihinkään. Itse voin mainiosti -30 asteen pakkaspussissa ja kuumavesipullo jaloissani. Silti makaan valveilla suurimman osan yötä ja mietin, miten muut mahtavat pärjätä. Sillä kyllähän tällä reissulla täytyy vielä jonkun asian mennä pieleen. Aamu kuitenkin valkenee melko kirkkaana. Ryömin makuupussistani ja pääsen toteamaan, että trangiaan unohtunut tilkanen suovettaon jäänyt. Ei ihme, että ilma

tuntui naamaan kylmältä. Naapuriosakunnan jäsen ryömii huulet sinisinä ulos makuupussistaan ja passitan hänet pilkkomaan puita. Delegointi on ilomme.

Aamiaisen valmistumiseen mennessä kaikki ovat jo hereillä ja jalkeilla. Edelleen, käsittämätöntä porukkaa. Tavallisesti ihmisiä saa potkia, uhkailla ja kiristää ennen kuin heidät saa pystyyn. Nyt tämäkin käy helposti. Juustoa piisaa nipin napin vielä aamiaiselle, leipää on runsaasti, samoin puuroa ja muuta syötävää. Aurinko paistaa ja pienen hetken jaksan taas uskoa, että kaikesta selvitään.

Ainoa ongelma huomataan aamiaisen jälkeen. Vesi alkaa olla vähissä. Olemme kantaneet vesikanistereita, mutta laavulla ollut vesi ei arvioiden vastaisesti ollut kelvollista edes keittovedeksi. Tunnen itseni ääliöksi; olisin nyt sentään voinut tajuta ottaa vedenpuhdistustabletteja mukaan. Mutta kun ei. Nyt on viimeistään syytä morkkikseen. Porukka ottaa

kuitenkin tilanteen melko rauhallisesti. Missä on selkään puukottaminen?

Lähdemme matkaan, takaisin kohti Elijärvenkulmaa ja autoja. Matkalla ohitamme kesämökkitorinteja ja yritämme etsiä kaivoa niiden pihosta, mutta tuloksetta. Lounaaksi varattujen keittojen valmistus olisi vaatinut vettä, eli joudumme tyytymään voileipiin. Onneksi sentään juusto ei lopu kesken...

Viimeinen rykäisy autoille ja sitten on aika jakaa eväät. Ihmeen paljon tavaraa vielä riittää jaettavaksi ihmisille. Loppujuuston jakaminen saa lähes rituaalisia piirteitä. On aika suunnata jäätelölle ja Turkuun nukkumaan. Ihmiset ovat raukean tyytyväisiä ja nauravaisia. Käsittämätöntä porukkaa.

Yhä edelleen odotan, että katastrofi iskee. Pakkohan jonkun on puukottaa selkään vielä tämän matkan tiimoilta. Eihän metsäkeikka voi järjestyä näin vaivattomasti.

Kiitos kaikille osallistuneille! Oli kivaa!

Turun Torkkelin kilta

Eräänä talvisena päivänä osakuntamme hallitus sai sähköpostiviestin Turun Torkkelin killan puheenjohtajalta, joka ehdotti yhdistysten välistä yhteistyötä. Ensiaskel yhteisellä taipaleella tapahtui laulun merkeissä, kun osakunnan laulunjohtaja kaipaili perinteikästä karjalaista vahvistusta Savo-Karjalaisen osakunnan laulurepertuaariin. Niinpä Killan puheenjohtaja, dosentti Eero Aantaa saapui tutustumaan toimistoomme, ja kahvitellessa kävimme läpi osakunnalta löytyneitä laulukirjoja ja valitsimme lauluja tuleviin vuosijuhliin.

TEKSTI: RIIKKA PELTONEN
KUVA: TIMO RAUNIO

Huhtikuussa saimme Torkkelin killan Eero Aantaa ja sihteeri Pirkko Hirvosen vieraiksemme vuosijuhliin, joissa juhlijoiden lukumäärä oli ennätyksellisen pieni, mutta tunnelma sitä viihtyisämpi. Saimme Killalta lahjaksi hienon viirin. Karjalan poikia -polkka raikui, ja laulunjohtaja kutsuttiin Killan lounaskokoukseen laulattamaan myöhemmin keväällä. Kävin siis toukokuussa syömässä hyvin ja nauttimassa Kiltalaisten puhtaasta ja innokkaasta laulusta – Karjalan kunnailta kumpusi sellaisella antaumuksella, että kyynel kihosi silmään. Puheenjohtaja Aantaa piti esitelmän Viipurin monista kielistä.

Mutta mikä kumma on Torkkelin kilta?

Torkkelin killan syntysanojen lausuja ja kunniajäsen, professori Otto-livari Meurman onertonut Killan perustamisesta seuraavaa: "Vuonna 1925 sai arkkitehti Uno Ullberg tehtäväkseen Hackman & Co:lle sokerimakasiinin Kar-

japortinkadun varrelle tontille n:o 50. Kun siellä alettiin kaivaa kuoppaa uudisrakennukselle, tuli näkyviin särkyneitä tiilimuureja, jopa holvejakin ja hautoja. Oli törmätty muinaisen Harmaiden veljesten luostarin rakennusten ja hautausmaan jäänteisiin. Löytyipä sieltä hopeinen lusikkakin, jonka kauhaosassa oli linnanherra Bertil Tottin ja hänen puolisonsa Elina Kurjen vaakunat..." Professori Meurman alkoi pitää välttämättömänä saada Viipuriin oma muinaismuistojen valvoja, ja tähän toimeen hän itse ensi alkuun päätyikin oman työnsä ohella hankkeen saatua kaupunginvaltuustolta siunauksen.

Meurman havaitsi, että syytä oli saada muinaismuistojen säilyttämisen tukemiseksi mukaan laajempiakin kaupunkilaispiirejä. Hän huomasi sanomalehdestä, että Savonlinnassa, jossa oli suoritettu Olavinlinnan restaurointia, oli perustettu ja toiminnassa Pyhän Olavin Kilta. Vastaavanlaisen killan aikaansaamiseksi Viipuriin Meurman kääntyi silloisen linnanheran, kenraalimajuri Harald Öhquistin puoleen, joka harrasti erityisesti Viipurin linnan kunnos-

Torkkelin killan edustajat Eero Aantaa ja Pirkko Hirvonen lahjoittivat SKO:n huhtikuudessa vuosijuhlassa osakunnalle killan standardin. Lahjan otti SKO:n puolesta vastaan kuraattori Jyrki Roine.

tamista. Öhquist suostui innokkaasti ajatuksen, ja niinpä he lähettivät kutsun tunnetuille kaupunkilaisille ja kulttuurin harrastajille. Tuloksena oli lukuisten arvovaltaisten, tunnettujen viipurilaisten kokoontuminen Viipurin linnan kunnostettuun yläsaliin maaliskuun 7. päivän iltana 1933.

Päätettiin perustaa Torkkelin kiltä, jonka tehtävä olisi säilyttää ja pitää arvossa historiallisia muistomerkkejä. Kokouksessa kirjoitettiin Killan perustajajäseniksi 40 kaupunkilaista.

Torkkelin Killan Turun osasto

Vuoden 1948 syksyllä heräsi Turussa asuvien entisten viipurilaisten keskuudessa ajatus oman seuran perustamisesta. Aikaisemmin oli Turkuun perustettu heimoseura Turun Karjalaiset, mutta sen jäsenistö oli koko luovutetusta Karjalasta ja siten liian suuri ja epähomogeeninen.

26.10.1948 kokoontuikin joukko vanhoja viipurilaisia suunnittelemaan seuran perustamis-

ta. Asian eteenpäin viemiseksi asetettiin toimikunta. 6.2.1949 pidetyssä kokouksessa, jossa oli noin 50 osanottajaa, päätettiin perustaa Torkkelin Kiltä ry:n Turun osasto -niminen yhdistys, jonka tarkoituksena on viipurilaisten muistojen ja perinteiden vaaliminen sekä yhteyden pitäminen Turussa asuvien viipurilaisten kesken.

Nykyään Turun Torkkelin Kiltä pitää kerran kuukaudessa lounaskokouksen Turun Varuskunnan Upseerikerholla, jolloin syödään hyvin, käsitellään juoksevat asiat sekä kuunnellaan jonkun kiltalaisen tai vierailijan esitelmä tai pakina kiltalaisia kiinnostavasta aiheesta. Lisäksi Kiltä järjestää retkiä sekä vuotuiset blini- ja rapukestit.

Laulunjohtajalle syntyi mielikuva keski-ikästä jo varttuneesta (78) mutta ilmapiiriltään innokkaasta ja nuorekkaasta joukosta. Yhteistyön on ainakin laulun merkeissä tarkoitus jatkaa, ja retkillekin osallistuminen houkuttelee, puhumattakaan blinikesteistä... Uskon, että meillä on vielä paljon annettavaa toisillemme.

Pääsetkö

Annukka-täidin

luokse

Pohjois-Karjalaan?

Matkustat kesäksi Juukaan elämään Annukka-täidin siivellä, sillä rahatilanteesi on kehnonlainen. Käyttörahaa on koko kesäksi jäljellä vain 50 euroa, eli se täytyy käyttää harkiten. Matka voi alkaa:

TEKSTI: IDASTIINA RÄSÄNEN

KUVA: TIMO RAUNIO

1. Ensiksi sinun täytyy miettiä, kuinka pääset Karjalaan. Suunnistatko matkatavaroinesi rautatieasemalle (2) vai säästätkö vähäisiä rahojasi ja päätät liftata (3)?

2. Ostat lipun junamaatista ja päätät matkustaa päiväjunalla (4).

3. Puolentoista tunnin odottelun jälkeen peukalo alkaa olla puuduksissa ja muutenkin jo alkaa hieman potuttaa, mutta kuin ihmeen kaupalla kohdallesi pysähtyy yhtä aikaa kaksi autoa. Nousetko punaiseen avoautoon (5) vaiko ruosteiseen pakettiautoon (6)?

4. Nouset junaan ja viereesi istuu juuri laivalta saapunut humaltunut mieshenkilö, joka alkaa kertoa sinulle jalkasilsastaan. Käy ilmi, että olette kumpikin matkalla Joensuuhun. Sanotko suorat sanat (7) vai teeskenteletkö koko matkan nukkuvaa (8)?

5. Sinulla kävi tuuri! Avoauton kuski on matkalla Joensuuhun ja hän lupaa sinulle kyydin koko matkaksi, jos maksat hänelle 15 euroa. Suostut ilomielin! Sää on hieman viileä, joten vedätkö hupparisi hupun päähän (9) vaiko annat korvanlehtien muuttua kylmästä punaisiksi (10)?

6. Sinut sullotaan tavaroinesi pakettiauton takaosaan ja käsketään menemään huopien alle ja olemaan hiljaa, jos poliisi pysäyttää auton. Ovi vedetään kiinni ja sinä alat aikasi kuluksi pelata kännykän matopeliä (11) tai lukea uutisinta juorulehteä (12).

7. Sanot humalaista miestä hölmöksi pönttötötteröksi ja hän suuttuu niin, että välillänne alkaa kiivas sanaharkka, joka muuttuu tappeluksi. Konduktööri saapuu paikalle ja uhkaa poistaa teidät junasta. Oletko kiihtyneessä mie-

lentilassa ja haistattelet myös konduktöörille (13) vai pyydätkö anteeksi törttöilyäsi (14)?

8. Laitat silmät kiinni ja käännät selkäsi vierustoverille. Nukahdat oikeasti ja heräät vasta Viinjärvellä. Vieressäsi istuva humalainen on jo selvinnyt pahimmasta humalatilastaan. Aloitatko keskustelun hänen kanssaan (15) vai katseletko maisemia (16)?

9. Vedät hupun niin tiukasti päähän, että vain nenäsi jää näkyviin ja mumiset epäselviä vastauksiasi puheliaalle kuskille huppusi sisältä niin, että niistä ei saa mitään selvää. Kuljettaja käskää sinua ottamaan hupun pois pästä. Otatko hupun pois (10) vai et (17)?

10. Onnittelut! Olet Joensuussa, mutta vasa korvaasi vihloo kovasti. Pyydät kuskia jättämään sinut pois Siilaisen terveyskeskuksen kohdalla. Terveyskeskuksessa korvaasi tutkii vastakkaista sukupuolta edustava upea lääkäri, joka ammattietiikkansa vastaisesti pyytää sinua illalla treffeille. Lähdetkö (18) vai et (19)?

11. Pelaat matopeliä niin kauan, että kännykän akku loppuu. Olet pitkästynyt ja alat aikasi kuluksi syödä nurkasta löytämiäsi voileipäkeksejä. Lopulta auto pysähtyy, etkä tiedä yhtään, missä te olette. Auton omistajat eivät muista, että ovat ottaneet sinut kyytiin, eikä kännykässäsi ole virtaa, että voisit soittaa kenellekään, vaikka siitä ei olisikaan paljoa apua. Huudatko (20) vai jäätkö kärsivällisesti odottamaan (21)?

12. Juorulehden keskiaukeamalla on juttu vankilasta karanneista pankkiryöstäjistä ja kauhukseksi huomaat, että kuvat muistuttavat pelottavasti pakettiauton etuosassa istuvia miehiä. Kurkistat huopien alle ja sieltä löytyy matkalaukullinen varastettua rahaa. Sujautatko taskuusi tukun seteleitä (22) vai soitatko kännykälläsi poliisille (23)?

13. Konduktööri poistaa sinut junasta Tampereella ja joudut miettimään, kuinka jatkat matkaasi. Ostatko viimeisillä rahoillasi uuden junalipun Joensuuhun (24) vai päätätkö liftata (3)?

14. Konduktööri on armeliaalla tuulella eikä poista sinua junasta. Menetkö ravintolavaunuun ja ostat kalliilla hinnalla hyvää syömistä (25) vai säästätkö rahasi ja imeskelet taskusta löytyneitä yskänpastilleja (26)?

15. Humalainen ottaa hatun ja aurinkolasit pois päästään ja yllätykseksesi huomaat, että vieressäsi istuu Turun yliopiston rehtori. Kiristätkö häneltä opintoviikkoja uhkaamalla pilata hänen maineensa paljastamalla koko käännejuutun julkisesti (27) vai kohteletko häntä kuin ketä tahansa kanssamatrustajaa (28)?

16. Vain matkan viimeinen etappi on jäljellä, enää sinun pitäisi päästä Annukka-tädin luokse Juukaan. Siirryt linja-autopysäkille, mutta hämärässä et näe kunnolla mitä bussin kyljessä lukee. Nousetko bussiin (29) vai tarkistatko määränpään ennen kyytiin nousemista (30)?

17. Pysyt lämpimänä koko matkan ja jäät pois kyydistä Joensuun torin parkkipaikalla. Soitatko Annukka-tädille ja ruinaat häntä vielä samana iltana ajamaan Juuasta Joensuuhun hakemaan sinua (31), menetkö linja-autoasemalle ja matkustat bussilla (16) vai liftaatko edelleen (32)?

18. Suostut treffeihin ilomielin ja vietätte hauskan illan hotelli Kimmelissä. Tiedät löytäneesi sen oikean, menette naimisiin ja muutatte asumaan pieneen punaiseen tupaan Kuorinkajärven rannalle. Annukka-täti kutsutaan häihin ja hän on ikionnellinen teidän puolestanne. Rahasta sinun ei tarvitse huolehtia enää koskaan, sillä puolisoosi lupaa elättää sinut ja rakastaa sinua kuolemaasi saakka. LOPPU

19. Et tietenkään suostu treffeille tuntemattoman kanssa. Sinulla todetaan akuutti korvatulehdus ja käytät viimeiset rahasi antibioottikuuriin. Rahaa ei ole enää jäljellä, joten päätät liftata Annukka-tädin luokse Juukaan (32).

20. Auton omistaja kuulee huutosi ja tulee päästämään sinut autosta ulos. Kysyt, missä olette, ja sinulle selviää, että olette juuri saapuneet Polvijärvelle. Keräät kimpsusi ja kampsusi ja lähdet etsimään jatkokyytiä Juukaan. Saavut

Kettusen leipomon pihalle ja huomaat, että leipomon ovi on raollaan. Menetkö sisään (33) vai hyppäätkö ensimmäiseen Juukaan menevään bussiin (16)?

21. Sinut unohdetaan autoon koko kesäksi ja joudut elämään voileipäkekseillä ja pissimään purkkiin. Mätäne rauhassa. LOPPU

22. Pakettiauton omistajat päästävät sinut kyydistä Joensuussa ja livahdat 10 000 euroa rikkaampana Joensuun keskustaan. Ajattelet hieman hemmotella itseäsi ja vuokraat helikopterin, joka lennättää sinut Annukka-tädin maatilalle ja laskeutuu hänen suureen mansikkamaahansa. Maksat opintolainasi pois ja vietät kesäsi tyytyväisenä. LOPPU

23. Annat poliisille auton tuntomerkit ja muistat jopa rekisterinumeronkin oikein. Noin tunnin kuluttua pakettiauto pysähtyykin ja poliisi aukaisee takaosan oveen. Poliisi lupaa kiitokseksi viedä sinut piipaa-autolla Annukka-tädin kotiportille. Olet tyytyväinen, sillä sinulla on vieläkin kaikki 50 euroa tallella ja päätät ostaa sillä rahalla jäätelöä kaikkein kuumimpina kesäpäivinä. LOPPU

24. Matkustat tylsästi ja turvallisesti junalla Joensuuhun ja imeskelet nälkääsi mynthoneita koko matkan. Soitat Annukka-tädin miehelle Reinolle ja sovitte, että hän tulee hakemaan sinut Joensuusta. Perillä Juuassa sinua odottaa pehmainen peti ja ruokapöydässä höyryää karjalanpaisti. LOPPU

25. Nälkä pysyy hyvin kurissa, mutta Joensuussa tajuat, että sinulla ei ole yhtään rahaa bussilippuun Juukaan. Päätät liftata (32).

26. Teit viisaan päätöksen olla ostamatta junassa ruokaa ja säästit rahasi bussilippuun. Perillä nouset junasta ja päätät heti matkustaa bussilla Juukaan (16).

27. Rehtori tuohtuu ja potkaisee sinut pelolle Turun yliopistosta. Hämmäntyneenä nouset Joensuussa junasta ja siirryt linja-autoasemalle (16).

28. Jumala palkitsee hyvän käytöksesi ja koet ihmeen, jossa hyvä Jumala siirtää sinut selittämättömällä tavalla yhtäkkiä junasta Annukka-tädin tupakeittiöön. LOPPU

29. Ihmettelet bussissa olevaa petiosastoa ja bändikamoja, mutta sinua väsyttää pitkän matkan jälkeen niin kovasti, että haluat kömpiä nukkumaan yläpetiin. Heräät, kun sinulta kysytään, kuka oikein olet ja mitä teet Neljän Ruusun keikkabussissa. Kysyjä on itse Ilkka Alanko ja päätät käyttää tilaisuutta hyväksesi ja jäädä roudariksi Neljän ruusun kiertueelle koko kesäksi. Annukka-täti saa odottaa. LOPPU

30. Onneksi tarkastit bussin päämäärän, sillä olisit noussut aivan väärään bussiin! Odottelet Juuan bussia, joka saapuukin pian, ja pääset turvallisesti Juuan raitille, josta Annukka-täti hakee sinut maatilalleen. LOPPU

31. Annukka-täti sanoo, että hän ei pääse hakemaan sinua, kun paistilihojen leikkeleminen ja saunanlämmitys ovat juuri kesken, mutta hänen miehensä Reino lupautuu hakemaan sinut. Pääset turvallisesti perille. LOPPU

32. Ohitsesi kopsutteleva vossikka lupautuu ottamaan sinut kyytiin. Menetkö hevosen kyytiin (34) vai jäätkö odottamaan autokyytiä (35)?

33. Astut varovasti konditoria-kahvilaan ja ennen kuin huomaatkaan sinut on nakitettu leipomoapulaiseksi seuraavan kuukauden ajaksi leipomaan rinkeleitä ja munkkeja. Onnittelet itseäsi, kun sait yllättäen kesätyöpaikan ja päätät viettää töiden jälkeen jäljelle jäävän loman Annukka-tädin hoteissa. LOPPU

34. Jäät vossikan vangiksi koko kesäksi ja kierrät Joensuun keskustan ympäristössä hevospelillä seuraavat kaksi kuukautta. LOPPU

35. Sinut ottaa kyytiin Juuan perällä asuva moniavioinen pontikankeittäjä. Päädyt hänen neljänneksi vaimokseen / miehekseen ja elät pontikkaa hörstään ja Annukka-tädin luona kyläillen elämäsi loppuun asti. LOPPU

OLUTLAMPUN RITARIT

TEKSTI: TOMI METSÄLÄ

Tosimiehen viimeinen pakopaikka naisten täyttämältä maailmalta on jälleen avannut ovensa! Karpaasien linnakkeena toimivalle osakunnan toimistolle kokoontuu taas useamman vuoden tauon jälkeen sekalainen porukka miehiä, ja ainoastaan miehiä.

Historiallinen, vuosituhannen ensimmäinen Miestenkerhon kokous pidettiin syyskuun viimeisenä maanantaina sen jälkeen, kun toimistolla pyörivät naisihmiset oli saatu kohteliaasti häädettyä paikalta. Yksi kokoontumisen järkähtymättömistä säännöistä on luonnollisesti paikallaolijoiden sataprosenttinen miehisuus ja mieluusti vielä TOSImiehisuus, joka tarkastetaan jokaiselta uudelta jäseneltä hänen ensimmäisessä kokouksessaan tieteellisesti tarkkaan laaditun testin avulla. Testin läpäistyään tämä paremmalta puoliskoltaan suojapaikkaa hakeva ukkomies tai muuten vain ahdinkoon joutunut uros hyväksytään mukaan kerhoon ja sen pyhään toimintaan. Tähän asti 2000-luvun kaikissa (kahdessa) kokouksissa jokainen tulos on läpäissyt testin ja näin ollen hyväksytty jäseneksi. Tosimiehiä on siis vielä olemassa.

Vanhoja perinteitä kunnioittaen jokaiseen kokoukseen kuuluu välttämättömänä osana oluen nauttiminen. Tarkemmin sanottuna olutta tulee nauttia vähintään kaksi pulloa, joista toinen on kolmannen veroluokan suomalaista olutta. Henkiin on myös herätetty oluen maistelun perinne. Jokaiseen kokoontumiseen yksi kerhon jäsenistä hankkii riittävästi maisteltavaa olutta, joka sitten jäsenistön kesken arvostellaan ja analysoidaan ja kaikkein tietävimmät

urhot voivat myös arvata oluen merkin, joka luonnollisesti pidetään salassa arvioinnin loppuun asti. Maisteltavan oluen lisäksi nautitaan lisäksi pullollinen tuota sääntömääräistä kolmannen veroluokan suomalaista olutta. Valittu jäsen hankkii myös tietenkin makkaraa oluen kaveriksi, ettei kokouksen aikana pääse keneläkään nälkä yllättämään.

Kokouksen muu ohjelma jää vapaasti valittavaksi. Tähän mennessä kokouksissa on suunniteltu Miestenkerhon epäilemättä loisteliasta tulevaisuutta ja sen toimintaa. Raskaiden aivoirihien jälkeen suunnitelmia on hauduteltu rentoutumalla loppuilta S-Osiksen biljardipöydän äärellä. Myös perin miehinen peli-ilta on jo pyritty kerran järjestämään kokouksen yhteyteen, tosin hieman heikokolla menestyksellä. Jäsenistön keskuudessa vallitsee kuitenkin vahva usko siitä, että peli-ilta tulee toteutumaan vielä lähitulevaisuudessa. Tämän lisäksi suunnitelmissa on levittää miehuutta myös toimiston ulkopuolelle ekskursioilla ja kaupunkikieroksilla sekä lukuisilla muilla tosimitiehisillä toimintatavoilla. Olutlampun ääreen mahtuu vielä, tosimitiehiä ei ole koskaan liikaa.

Tomi Metsälä,
miestenkerholainen jo syyskuusta 2004

NÄHTYÄ, KUULTUA,

HAISTETTUA & MAISTETTUA

Osakunnan taloudenhoitaja tunnustaa hätäpäissään käyttäneensä Naistenkerhon kokoon-tumisessa kertakäyttö-kuppeja todettuaan kaikki mukit likaisiksi. Miten osakunnan talouden nyt käy?

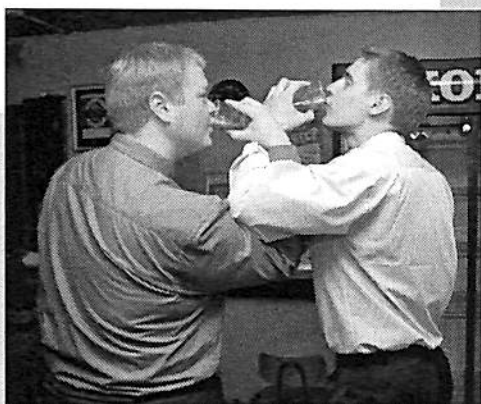
Osakunnan myyjäiset Jusleniassa ovat olleet viime aikoina suuri menestys. Sen takana lienevät hallituksen miesjäsenet, joiden vetovoimaa Juslenian naisvoittoinen ostajapotentialiaali ei voi vastustaa. Samin aurinkoinen hymy ja Jyrkin empaattisuus ja palvelualltius kahvikupposen kera lämmittävät paa-tuneimmankin feministin. Varsinaiseksi suosikiksi näyttää kuitenkin muodostuneen Samuli, jonka "seksikkäistä pullista" eräs naisihminen ei saanut silmiään irti. Toisella kertaa sana Juslenian aulassa kermaa vatkaavasta uroosta oli kiirinyt ranskan laitokselle, josta vaahdolla koristeltuja puolukkapiira-koita tultiin ostamaan tukuittain. Naiset harmitte-livat, ettei näkyä tullut talletetuksi filmille. "Kun pulla suuhun vilahtaa, niin raha kirstuun kilahtaa!"

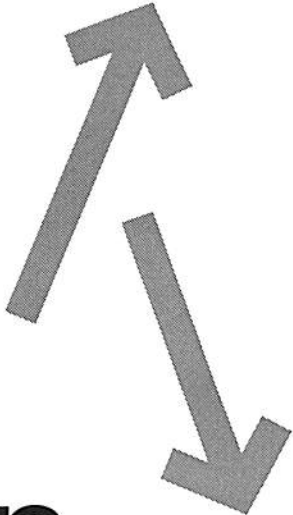
Naistenkerholaisia ei enää kiinnosta juoruilu.

Käen päätoimittaja on nähty helteisenä kesä-päivänä Aurajoen ran-nan kahvilassa nais-seurassa, ja lisäksi vielä myöhemmin Yliopis-tonmäellä matkalauk-kua kuljettavan naisih-misen seurassa.

Arkeologit aikovat vallata osakunnan. Viime vuosina heitä on tuppautunut osakunnan jäseniksi salakavalasti yksitellen. Tapauksen röyhkeyttä kuvastaa se, että monet heistä eivät edes omaa savokarjalaista sukujuurta. Satunnainen todistaja on päässyt vakoilemaan suunnittelukokouksia, joita he häpeilemättä pitävät osakunnan toimistolla. Peitetarinaksi he sepittävät pelaavansa muka kauhuroolipeliä, mutta uskokoon ken tahtoo. Ohessa kaksi suunnitelmassa mukana olevaa arkeologia kumoamassa maljoja saavutettuaan ilmeisesti jonkin tärkeän välitavoitteen suunnitelmassaan.

Osakuntien välinen yhteistyö jyrää! Osakunta on löytänyt uusia ystäviä jopa jähmeistä (☹) pohjalaisista: TPO:n kanssa ollaan treffailltu urheilullisissa merkeissä niin vaellusreiteillä kuin pesäpallokentälläkin. SHO:n ja SKO:n yhteispelillä on rempattu ja puunattu S-Osista hartiaivoimin, ja sen suosio onkin kohonnut huimasti. Osakuntalaiset viihtyvät entistä ehommalla Osiksella niin, että esimerkiksi uusi biljardipöytä on lähes jatkuvasti varattuna. Tilavarauksiakin riittää useammalle viikonpäivälle ja kirjo vaihtelee stand up -komikasta kirpputoreihin ja DBTL:n jättimäisiin bändi-iltoihin. Yhteistyö on jopa niin tiivistä, että useat SKOlaiset ovat ottaneet "kaksoiskansalaisuuden" SHO:ssa...

In & Out

SKO:ssa on nyt in:

- Myyjäiset
- Biljardi
- S-Osis
- Lomat
- Yhdyssanat
- Kunnallisvaalit

SKO:ssa on nyt out:

- Lyx-Mocca -kahvi
- Huono olut
- Demot
- Yhdys sanat
- Kuntavaalit

Rakas tyttärein

Mie uuan uattelin kirjottoo siulle ja vähän kerttoo kuulumissii. Mie laetan tähän kirjjeeseen rahhoo niinko sie pyysit. Mie uattelin säästtää postimerkkirahassa ja sen sijaan lähettee sen rahan tässä kirjjeessä siulle.

Mie uon opetellunna tekemmään uusia jäläkiruokia. Tein kakun, jonka ohjeessa käskettiin tarkastamaan kohhominen ja tarkastin sen auvaamalla uuninluukkuu vähän vällii. Ohjeessa oes varmmaanki pitäny lukkee että pannukakku, ko semmonen siitä tulj.

Mie uon ommellunna uatteita kaekille perhheenjäsenille. Siskosj pyysj minnuu tekemmään kellohameen, mutta se epäonnistu, kun en saanut sitä soemmaan.

Siskosj poeka alakkaap jo olla iso ja huomioeja ympäristtöö. Toesella silimällään se kahttoo kamariin päen ja toesella keettijjöö. Sütä tulloo vielä tarkka poeka.

Mie luvuin lehestä, että tukisukkahousut esttää suonikohjuja. Issäis mielestä ne on epämukavat jalassa.

Pikkuveljeis on pyyvelly lemmikiks kissoo. Mie riipasini sille yhen pajusta ja sen jäläkkeen se on ollutna tyytyvänen.

Tämmöstä tavallista tänne kuulluu, eekä mittään sen erikoisempoo. Toevottavasti siulla männöö hyvin siellä Turussa.

Teruueesin Äetis